

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 99) og dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Derefter gik man til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Styrelsen af Statens Telegraf- og Telefonvæsen.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 579).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—6 (se Tillæg C. Sp. 101) og dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Sluttelig foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6109).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Früs-Skotte): Den Gang den første Ekspropriationslov blev behandlet i Rigsdagen i 1923, efter at man var kommet bort fra at behandle Ekspropriationsbemyndigelserne paa Finansloven, førtes der i Folketinget og, saa vidt jeg ved, ogsaa i Landstinget en Diskussion om, hvorvidt Forordningen af 1845 var tidssvarende og tilstrækkelig i den Form, den nu havde haft i de ca. 80 Aar, den har eksisteret, og der udtaltes Ønsket om even-

tuelt at komme til en Appellinstans, enten ved en Overtaksation eller ved en Appel til Domstolene. Fra Ministeriets Side gik man imod dette Ønske, men Diskussionen endte med en Anmodning til Ministeriet — og et Løfte fra dette — om at foretage en Undersøgelse og Udredning af hele dette Spørgsmaal, og da under Behandlingen af den næste Ekspropriationslov nu i afvigte Sommer 1924 Spørgsmaalet paa ny rejstes i Folketinget, udtalte jeg dér, at jeg var villig til at tilstille Folketingsudvalget den Udredning, som Ministeriet i Mellemtiden havde ladet foretage, idet jeg udtrykkelig udtalte, at jeg vilde gøre det, for at det, hvis Udvalget ønskede det, kunde blive afgjort i Folketinget, hvad der er Folketingets Opfattelse af dette Spørgsmaal, saaledes at det forhaabentlig kan betragtes som løst ved en saadan Tilkendegivelse fra Folketingets Side. Det Udvalg, der blev nedsat angaaende Ekspropriationsloven, fik altsaa denne Redegørelse tilstillet, og Udvalget afgav i sin Betænkning følgende Udtalelse angaaende denne Redegørelse: „Endvidere har Udvalget fra Ministeren modtaget en Redegørelse indeholdende den af Ministeriets Embedsmænd foretagne Undersøgelse af, hvorvidt Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845 med Hensyn til Ekspropriation stadig kan anses for tidssvarende. Udvalget finder for Tiden ikke Anledning til at fremsætte Ønske om Ændring i de gældende Regler, men henstiller til Ministeren stadig at have Opmærksomheden henvendt paa, at de ved Ekspropriation gældende Regler maa være i Overensstemmelse med de som Følge af Tidens Udvikling fremkomne berettigede Krav.“ For denne Udtalelse kvitterede jeg i Folketinget, idet jeg altsaa betragtede Folketingets Udtalelse som en Afgørelse af, at man kunde lade Forordningen af 1845 bero uforandret og saaledes, at Ministeriet havde sin Opmærksomhed henvendt paa, om disse Regler anvendtes paa en Maade, der var rimelig og stadig tidssvarende under Hensyn til de Forhold, som til enhver Tid maatte foreligge. Det overraskede mig derfor unægtelig at se Spørgsmaalet dukke op nu igen. Ganske vist var det i Folketinget, vi sidst havde drøftet Sagen, men med den Føling, der havde været mellem Tingene angaaende dette Spørgsmaal, betragtede jeg det oprigtig talt som afgjort for en Tid. Men jeg forstaar jo, at vi saa ogsaa her i Landstinget maa have den samme Lejlighed, som var givet Folketinget i Fjor, til at gaa Sagen igennem paa ny, og jeg vil da først med et Par Ord gøre Rede for, hvorledes Forordningen af 1845 virker.